

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Tomasz Wysocki
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 roku

sprawy

1. **L. R.**

oskarżonego z art.160§2kk

2. **Z. G.**

oskarżonego z art. 231§1kk i art. 160§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 7 października 2013 roku, sygnatura akt II K 147/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III jego części dyspozytywnej ten sposób, że oskarżonego Z. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 17 lipca 2006 roku w D. będąc dyrektorem (...) Publicznego Szpitala (...) w D., zobowiązanym do zarządzania i kierowania ww. publicznym zakładem opieki zdrowotnej, nieумыślnie nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku zapewnienia, wymaganego zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasilania w energię elektryczną budynku ww. szpitala, w szczególności sali operacyjnej oddziału chirurgicznego, z drugiego niezależnego rezerwowego źródła energetyki zawodowej oraz bez przewodowego źródła zasilania rezerwowego (typu baterie akumulatorów lub układy UPS), w wyniku czego po awarii spowodowanej uszkodzeniem i samoczynnym wyłączeniem się linii kablowej sieci elektroenergetycznej, szpital i sala operacyjna oddziału chirurgicznego od godziny 22.36 do godziny 22.54, w czasie kiedy był w niej przeprowadzany zabieg operacyjny B. Z., została pozbawiona zasilania w energię elektryczną i oświetlenie, co spowodowało faktyczny brak możliwości kontynuowania operacji przez 18 minut, czym nieумыślnie naraził ww. pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia tj. występku z art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 1 kk i za to na podstawie art. 160 § 3 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych L. R. i Z. G. na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierza im po 180 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 83/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2013 roku (sygn. akt II K 147/09) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie po rozpoznaniu sprawy:

1. L. R. oskarżonego o to, że:

I. w dniu 16.07.2006 roku w W. wbrew ciężącemu na nim jako lekarzowi Oddziału Neurochirurgii (...) Szpitala im. (...) obowiązkowi opieki nad pacjentem B. Z., naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia w ten sposób, że pomimo stwierdzenia u chorego obrażeń w postaci wieloodłamowego złamania lewej kości ciemieniowej z cechami wgłobienia odłamu przekraczającego grubość blaszki kostnej, przymózgowego krwiaka prawej okolicy skroniowo – ciemieniowej o grubości 0.6 cm, ogniska stłuczenia mózgu w prawej okolicy skroniowej i lewej ciemieniowej i dyskretnie uciśniętego światła prawej komory bocznej bez cech przemieszczenia struktur środkowych w linii dwubocznej, nie pozostawił go na oddziale w celu jego obserwacji i rozważenia wskazań do leczenia operacyjnego, lecz zdecydował o jego powtórnym przewiezieniu karetką do szpitala w D.,

to jest o czyn z art. 160 § 2 kk;

2. Z. G. oskarżonego o to, że:

II. W dniu 16.07.2006 r. w D., jako dyrektor (...) Publicznego Szpitala (...) nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku zlecenia wykonania awaryjnego elektrycznego zasilania Sali operacyjnej oddziału chirurgicznego szpitala oraz zainstalowania bezprzewodowych źródeł zasilania rezerwowego, tj. baterii akumulatorów lub układów UPS, w wyniku czego doszło do osiemnastkowego braku energii elektrycznej w szpitalu, przez co naraził poddawanego operacji B. Z. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia;

to jest o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oskarżonego L. R. uznał za winnego tego, że:

w dniu 17 lipca 2006 roku w W., jako lekarz Oddziału Neurochirurgii (...) w W., konsultujący pacjenta B. Z., mając obowiązek opieki nad tym pacjentem i będąc odpowiedzialnym za jego zdrowie, pomimo wykonanego badania TK (tomografii komputerowej) głowy B. Z. i badania pacjenta, nie stwierdził obecności krwiaka podtwardówkowego w prawej okolicy skroniowo – ciemieniowej od warstw dolno komorowych do sklepienia mózgu o grubości do 0,6 cm oraz niewielkiego krwiaka podtwardówkowego znajdującego na powierzchni namiotu mózdzku oraz w szczelinie środkowej, jak również nie wziął pod uwagę ogniska stłuczenia kory mózgu oraz w prawej okolicy skroniowej oraz dyskretnie uciśniętego światła prawej komory bocznej mózgu i rozpoznając u w.w. pacjenta wileoodłamowe złamanie lewej kości ciemieniowej z cechami wgłobienia wewnątrzczaszkowego oraz ogniska stłuczenia mózgu w lewej okolicy ciemieniowej, nie pozostawił B. Z. na obserwacji w w.w. specjalistycznym oddziale neurochirurgicznym, dysponującym możliwościami prowadzenia dalszej diagnostyki obrazowej, konsultacji neurochirurgicznych i neurologicznych oraz wdrożenia pilnego leczenia neurochirurgicznego, ale podjął decyzję o jego odwiezieniu karetką do Szpitala (...) w D., który takich warunków diagnostycznych i leczniczych nie spełniał, przez co nieumyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk i za to na podstawie art. 160 § 3 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kpk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

Oskarżonego Z. G. uznał za winnego tego, że:

w dniu 17 lipca 2006 roku w D., będąc funkcjonariuszem publicznym – dyrektorem (...) Publicznego Szpitala (...)w D., zobowiązanym do zarządzania i kierowania w.w publicznym zakładem opieki zdrowotnej, nieumyślnie nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku zapewnienia, wymaganego zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasilania w energię elektryczną budynku w.w szpitala, w szczególności sali operacyjnej oddziału chirurgicznego, z drugiego niezależnego rezerwowego źródła energetyki zawodowej oraz bezprzewodowego źródła zasilania rezerwowego (typu baterie akumulatorów lub układy UPS), w wyniku czego po awarii spowodowanej uszkodzeniem i samoczynnym wyłączeniem się linii kablowej sieci elektroenergetycznej, szpital i sala operacyjna oddziału chirurgicznego od godziny 22.36 do godziny 22.54, w czasie kiedy był w niej przeprowadzany zabieg operacyjny B. Z., została pozbawiona zasilania w energię elektryczną i oświetlenia, co spowodowało faktyczny brak możliwości kontynuowania operacji przez 18 minut, czym nieumyślnie naraził w.w pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, wyrządzając tym samym istotną szkodę, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 231 § 3 kk i art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 2312 § 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego L. R. zaskarżył wyrok w stosunku do tegoż oskarżonego na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk w całości, zarzucając na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 438 pkt 1) i 2) kpk:

I. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie kwalifikacji prawnej czynu z art. 160 § 3 w zw. z art. 160 § 2 kk, przy przyjęciu, iż oskarżony w dniu 17 lipca 2006 roku w W., jako lekarz Oddziału Neurochirurgii (...)w W., konsultujący pacjenta B. Z., mając obowiązek opieki nad tym pacjentem i będąc odpowiedzialnym za jego zdrowie, pomimo wykonanego badania TK (tomografii komputerowej) głowy tegoż pacjenta i jego badania, nie stwierdził obecności krwaka podtwardówkowego w prawej okolicy skroniowo – ciemieniowej od warstw dolno komorowych do kleistości mózgu o grubości do 0,6 cm oraz niewielkiego krwaka podtwardówkowego znajdującego się na powierzchni nmiotu mózdzku oraz w szczelinie środkowej, jak również, iż oskarżony L. R. nie wziął pod uwagę ogniska stłuczenia kory mózgu w prawej okolicy skroniowej oraz dyskretnie uciśniętego światła prawej komory bocznej mózgu i rozpoznając u w/w pacjenta wieloodłamowe złamanie lewej kości ciemieniowej z cechami wgłobienia wewnątrzczaszkowego oraz ogniska stłuczenia mózgu w lewej okolicy ciemieniowej, nie pozostawił tegoż pacjenta na obserwacji w w/w specjalistycznym oddziale neurochirurgicznym, dysponującym możliwościami prowadzenia dalszej diagnostyki obrazowej, konsultacji neurochirurgicznych i neurologicznych oraz wdrożenia pilnego leczenia neurochirurgicznego, ale podjął decyzję o jego odwiezieniu karetką do Szpitala (...)w D., który takich warunków diagnostycznych i leczniczych nie spełniał, podczas gdy okoliczności faktyczne, jak również prawidłowo ocenione wskazania wiedzy medycznej i doświadczenia życiowego, prowadzą do wniosku, iż brak jest iunctim pomiędzy zachowaniem oskarżonego – L. R. – a okolicznościami związanymi z zagrożeniem życia oraz zgonem pacjenta – B. Z.;

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 201 kpk oraz art. 410 kpk polegające na zaniechaniu dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego zmierzającego do wydania opinii uzupełniającej biegłych lekarzy z (...) w Ł., podczas gdy opinia ta złożona na piśmie jest opinią niepełną i niejasną, a jej uzupełnienie jest koniecznością, chociażby z tych przyczyn, aby wyjaśnione zostały wszystkie okoliczności niezbędne do dokonania prawidłowej oceny postępowania oskarżonego, a w szczególności czy jego postępowanie miało charakter odpowiedni do stanu zdrowia pacjenta B. Z. – czy tenże stan rzeczywiście mógł skutkować bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty jego życia, a jeżeli tak to czy było ono bezpośrednie, rzeczywiste, realne;

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegające na pominięciu wartości dowodowej akt postępowania Rzecznika Odpowiedzialności Lekarskiej

przy Naczelnej Izbie Lekarskiej, a co za tym idzie orzeczenia o umorzeniu tegoż postępowania, która to okoliczność dowodzi tego, iż „konsultacja (cyt. własny przeprowadzona przez oskarżonego) w danym okresie była prawidłowa a postępowanie rutynowe”;

IV. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 200 § 3 kpk poprzez zaniechanie wezwania na rozprawę biegłego z (...) w Ł. – prof. Dr hab. M. Z. – celem jego przesłuchania na okoliczność dokonanej przez niego analizy i oceny merytorycznej sprawy, w tym głównie w celu dowiedzenia się w trakcie przeprowadzenia tego dowodu na wszystkie okoliczności podniesione przez oskarżonego w złożonych przez niego wyjaśnieniach, które wskazują, że w konkretnym wypadku uzasadnionym było wdrożenie leczenia zachowawczego wobec pacjenta – B. Z.

Mając powyższe zarzuty na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego – L. R. – od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Z. G. zaskarżył wyrok na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 i 2 kpk w stosunku do tegoż oskarżonego w całości, zarzucając na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 2 kpk:

1) obrazę przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a to art. 7 kpk i art. 4 kpk poprzez dokonanie dowolnej, niezgodnej z zasadami doświadczeniami życiowego i logiki, a także naruszającej zasadę obiektywizmu, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że:

- oskarżony miał świadomość, iż w Szpitalu nie jest zapewnione niezależne rezerwowe źródło energetyki zawodowej oraz bezprzewodowego źródła zasilania rezerwowego oraz że oceniając okoliczności niniejszej sprawy powinien on co najmniej przypuszczać, że istnieją zaniedbania w tym zakresie;

- pożądane zachowanie alternatywne, stanowiące realizację ciężącego na oskarżonym obowiązku, zapobiegłoby narażeniu pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia;

- drastyczny spadek ciśnienia tętniczego u pokrzywdzonego do stanu RR 50/0 mmHg nastąpiło po zgaśnięciu światła na sali operacyjnej;

a także w przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu:

2) obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 160 § 1 i 3 kk poprzez ich błędne zastosowanie, w sytuacji gdy przy ustalonym stanie faktycznym, w tym stanie pokrzywdzonego bezpośrednio zagrażającego niebezpieczeństwem utraty życia przed zgaśnięciem światła w Szpitalu, brak jest podstaw do przyjęcia, iż zaniechanie oskarżonego doprowadziło do skutku określonego w art. 160 kk rozumianego jako taki nowy stopień w/w stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa, który w stosunku do stanu istniejącego poprzednio wzrósł w sposób realny czyli istotny i znaczący;

- art. 115 § 13 pkt 4 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż sam fakt zawarcia przez oskarżonego umowy o pracę z organem jednostki samorządu terytorialnego powoduje, iż można uznać oskarżonego za funkcjonariusza publicznego w rozumieniu tegoż przepisu;

- art. 231 § 3 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na utożsamieniu znamienia tegoż przestępstwa, tj. „wyrządzenia szkody” z samym spowodowaniem stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa zaistnienia szkody;

Mając powyższe zarzuty na uwadze, w oparciu o art. 437 §1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego L. R. nie jest zasadna, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego Z. G. jest częściowo zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału zgodna jest zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody drobiazgowej wręcz analizie pod kątem ich wiarygodności nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia wspomnianych wskazań i zasad.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można zarzucić im dowolności.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego L. R. sprowadzają się generalnie do polemiki z ustaleniami sądu I instancji opartej na przypisaniu opiniom biegłych, które legły u podstaw tychże ustaleń rzekomej niepełności i niespójności.

Nie sposób w ocenie sądu odwoławczego podzielić zasadności zarzutu skarżącego opartego na zestawieniu dwóch fragmentów opinii zespołu biegłych z (...) w Ł. w celu wykazania ich rzekomej sprzeczności w kwestii czy stan pokrzywdzonego był na tyle poważny, by możliwe było przewiezienie go karetką do innego ośrodka medycznego (k. 6 apelacji, k. 1387 akt sądowych). Powołany w apelacji pominięty fragment tejże opinii dotyczy bowiem transportu pokrzywdzonego ze Szpitala (...) w D. do (...) w W., drugi zaś transportu w przeciwnym kierunku (z W. do D.), co jasno wynika z treści opinii „... istniało ryzyko zgonu z kolejnym transportem ...” (k.61 cytowanej opinii, k. 1130 akt sądowych). Dodać należy, że okresie między pierwszym i drugim transportem stan chorego uległ pogorszeniu (wystąpienie napadu padaczkowego przed badaniem tomograficznym). Biorąc pod uwagę charakter i lokalizację obrażeń stwierdzonych u pokrzywdzonego (krwawienie z rozerwanych naczyń żylnych w mózgu) jasnym jest, że transport z D. do W. musiał wpłynąć negatywnie na stan chorego (transport samochodem wiąże się z licznymi wstrząsami pionowymi i poziomymi, a miękka, galaretowata konsystencja mózgu sprzyja przenoszeniu tychże wstrząsów zwiększając krwawienie z uszkodzonych naczyń krwionośnych z lokalizowanych wewnątrz tego organu).

Brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do kwestionowania zasadności oddalenia przez sąd rejonowy wniosków dowodowych dotyczących wydania opinii uzupełniającej przez zespół biegłych z (...)w Ł.jak i wezwania na rozprawę biegłego z tegoż zespołu „celem przesłuchania na okoliczność dokonanej przez niego analizy i oceny merytorycznej sprawy.”

Sąd I instancji odniósł się do obu wniosków w postanowieniach o ich oddaleniu popartych obszernymi, precyzyjnymi uzasadnieniami.

Uzasadnienia te nie budzą jakichkolwiek zastrzeżeń, sąd odwoławczy w pełni przychyła się do stanowiska sądu rejonowego w tej mierze.

Brak jest również zdaniem sądu odwoławczego podstaw do kwestionowania oceny przez sąd rejonowy wartości dowodowej akt postępowania rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej przy Naczelnej Izbie Lekarskiej w W. – uzasadnienie rzecznika o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego jest nader enigmatyczne, podobnie jak protokoły przesłuchania świadków, tym samym podzielić należy stanowisko sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „... nie mogły mieć one (akta wspomnianego postępowania) wpływu na ocenę winy i sprawstwa oskarżonego L. R. w niniejszej sprawie.

Brak jest również generalnie (z jednym wyjątkiem) podstaw do uznania za zasadne zarzutowi zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego Z. G..

Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy podniesionych w palpacji kwestii świadomości oskarżonego Z. G. odnośnie braku zapewnionego niezależnego rezerwowego źródła energii całodobowej oraz bezprzewodowego źródła zasilania rezerwowego (k.80-95 uzasadnienia zaskarżonego wyroku k. 1322 – 1337 akt sądowych) – wywody sądu rejonowego są spójne, logiczne, wyprowadzone z niej wnioski należyście udokumentowane powołanym materiałem dowodowym.

Brak jest również w ocenie sądu odwoławczego podstaw do uznania by sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych co do okoliczności, że „...dramatyczny spadek ciśnienia tętniczego u pokrzywdzonego do stanu RR 50/0 mm Hg nastąpił po zgaśnięciu światła na sali operacyjnej...” – zawarty na k. 98 in fine – 99 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1340 in fine 1341 akt sądowych) wyrok sądu I instancji zawiera przekonującą argumentację, że wspomniana sytuacja faktycznie miała miejsce.

Sąd odwoławczy przychylił się również do stanowiska sądu rejonowego, że zachowanie oskarżonego Z. G. doprowadziło pokrzywdzonego ze stanu zagrażającego jego życiu w „znacznie cięższy jeszcze stan bezpośredniego zagrożenia życia”, gdyż „szanse na uratowanie jego życia byłyby większe, gdyby nie ta awaria zasilania i trwający przez 18 minut brak prądu, powodujący unieruchomienie respiratora, monitorów, urządzenia do koagulacji, a co za tym idzie brak możliwości kontynuacji zabiegu, w tym skutecznego tamowania krwawienia, które zdeterminowało przebieg tej operacji”. (k. 116 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 1358 akt sądowych).

W pełni przekonujące są również wywody sądu I instancji na okoliczność, że oskarżony Z. G. miał w chwili czynu status funkcjonariusza państwowego, co jednak nie ma w realiach sprawy istotnego znaczenia wobec uchybienia sądu I instancji trafnie podniesionego w apelacji jako ostatni zarzut dotyczący przepisów prawa materialnego – art. 231 § 3 kk. Zasadnie podnosi skarżący, że sąd I instancji ustalając, iż oskarżony nieumyślnie nie dopełnił swych obowiązków rozumieniu przepisu art. 231 kk mógł przypisać mu popełnienie czynu z art. 231 § 3 kk jedynie w sytuacji gdyby zachowaniem swym wyrządził szkodę.

Przepis § 3 omawianego przepisu wymaga by sprawca wyrządził „istotną szkodę” w odróżnieniu od § 1, w którym mowa jest nie o działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

Tym samym dla bytu czynu przypisanego oskarżonemu przez sąd I instancji występku z art. 231 § 3 kk niezbędne jest realne nastąpienie szkody, a nie jedynie jej zagrożenia, jak przypisał tenże sąd w zaskarżonym wyroku „...nieumyślnie naraził w/w pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia...”, które to narażenie nie stanowi w żadnym wypadku wynikającej z opisu czynu istotnej szkody.

Wobec braku znamienia ustawowego w postaci realnej szkody niezbędnym było wyeliminowanie z opisu przypisanego oskarżonemu Z. G. czynu znamion zawartych w art. 231 § 3 kk dotyczących podmiotu (funkcjonariusza publicznego) oraz wyrządzenia istotnej szkody a z kwalifikacji prawnej tegoż czynu art. 231 § 3 kk i art. 11 § 2 kk.

Korekta powyższa spowodowała konieczność obniżenia wymiaru kary z uwagi na niższe zagrożenie ustawowe, czyn z art. 160 § 3 kk w zestawieniu z czynem z art. 231 § 3 kk będącego w zaskarżonym wyroku podstawą jej wymiaru.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kk i art. 8 ustawy dnia 223 czerwca 1973 roku – o opłatach w sprawach karnych.

ap